

smeltningpolitikken. Denne Betegnelse tager jeg med Glæde imod, og jeg skal af al Evne søge at gøre mig værdig dertil, men ikke paa det Grundlag, det ærede Medlem vil anbringe mig paa, nemlig en Sammensmeltning af de besiddende mod de besiddelsesløse. Der vil jeg ikke være med. Det ærede Medlem maa for sit Vedkommende tage Ansvaret for en saadan Deling af Samfundet. Jeg vil — og det ville alle Partier — gerne være med til i videst mulig Udstrækning at lempe og lette Tilværelsen for de smaa i Samfundet. Det have vi gentagende vist i Gerningen, og det ærede Medlem ved jo ogsaa godt, at uden Støtte fra anden Side er al Bestræbelse i saa Henseende frugtesløs. Men jeg vil gerne være med, hvor der er Tale om en Sammenslutning af alle dem, der ville bygge videre paa det bestaaende Samfunds Grundlag mod dem, der ville kuldkastrer dette Samfund. Det forekommer mig meget betænkeligt, at de samfundsbevarende Partier splitte Kræfterne i indbyrdes Stridigheder, og jeg ønsker, at man snarest skulde komme til en Forstaaelse og et Samarbejde mellem disse Partier, ikke til Kamp mod de besiddelsesløse, men til Kamp mod dem, der ville omvælte vort Samfund og prisgive vor Selvstændighed. Vi ville med Glæde samarbejde med alle Partier, naar Maalet er en Udvikling af det bestaaende Samfund, naar Maalet er at bevare den enkeltes Frihed og Selvstændighed, at opmuntre Initiativet og Virkelysten og afhjælpe uforskyldt Nød og Trang. Der foreligger i vor sociale Lovgivning tilstrækkelig mange Beviser for, at denne Villie er til Stede, og det forekommer mig, at det ærede Medlem burde yde sin Medvirking til, at vi kunne vandre videre i Udvikling af Samfundet paa denne Maade.

Det ærede Medlem fra Højrup (Deuntzer) udtalte, at han som Udenrigsminister ikke havde erklæret sig om, hvorledes vort Forsvar skulde ordnes. Jeg maa dog dertil sige, at det ærede Medlem i Skrivelsen til Forsvarscommissionen oplyser noget om de Ofre, som kunne kræves, og den Værdi, Forsvaret bør have. Han skriver, at Forsvaret skal svare til, hvad der efter Landets Evne og Forhold kan ydes uden Overbebyrdelse eller Svækkelse af det nationale Liv, og at det i alt Fald nogenlunde skal stemme med, hvad der forholdsmæssig er normalt for andre i det internationale Samfund deltagende Stater. Skulle vi danne os et Skøn om den Værdi, som Udlandet vil tillægge vort Værn, maa vi overveje, om de dermed forbundne Ofre

nogenlunde svare til, hvad andre Stater normalt anvende i samme Øjemed, og forsøge vi at anstille en saadan Sammenligning, ville vi komme til det Resultat, at de Krav, der her ere fremstillede, ingenlunde overstige dem, som andre Nationer have ment det nødvendigt at opfylde.

Det ærede Medlem fra Viborg (Sveistrup) advarede os imod at have Tillid til vort Militærvæsen. Hvis det ærede Medlem havde fremsat en Advarsel mod at have overdreven Tillid til vort Militærvæsen, saa vilde jeg have givet ham Ret, men jeg tror, det vil være urigtigt og tilføjligt at betage os Tilliden til Værnet, og jeg er overbevist om, at hvis vi ordne vort Forsvar paa det af Regeringen givne Grundlag, vil det ogsaa fortjene Tillid i nogen Maade. Det faar nu imidlertid hver enkelt afgøre med sig selv, om han vil vise dette Forsvar en større eller mindre Grad af Tillid, men det, hvorpaa det i allerhøjeste Grad kommer an, det er, om Udlandet har nogen Tillid til, at vort Militærvæsen kan tjene til Neutralitetens Opretholdelse. Har Udlandet en saadan Tillid, saa vil efter al Sandsynlighed vor Neutralitet blive respekteret, saa ville vi blive holdte udenfor andres Stridigheder, og saa have de Ofre, vi have bragt, virket, som de skulde. Men derfor er det nødvendigt, at vi indrette os under Hensyn til de Krav, som almindeligvis opfyldes af Stater, der ønske at forblive neutrale, og blandt disse er det ganske selvfølgelig, at det Punkt, som er Basis for Hæren og Flaaden, ikke maa kunne tages ved en Overrumpling. Det er til dette Øjemeds Opnaelse, at alle Hærens sagkyndige have erkendt det for en uundgaelig Nødvendighed, at der ogsaa have faste Støttepunkter imod Landsiden.

Der blev af det ærede Medlem fra Kerteminde (Pinstrup) fremsat en Del Udtalelser om den Tone, der skulde være i Hæren, navnlig den Tone, som skulde udgaa fra Hærens Befalingsmænd overfor de værnepligtige. Jeg tør ikke benægte, at det ærede Medlem kan have nogen Ret i sine Udtalelser i den Henseende, naar Talen er om tidligere Tid, og jeg tør selvfølgelig heller ikke benægte, at der enkeltvis kan ske et eller andet, som ikke burde ske, ogsaa den Dag i Dag. Men det er aldeles utvivlsomt, og det erkendes fra alle Sider, at man i den Henseende ingenlunde kan sige, at Tilstandene nu ere de samme som for en Menneskealder siden. Der er i Virkeligheden nu god Forstaaelse af, at man skal tage hensyns-